

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ars Semper Gavdendi

Demonstrata Ex Sola Consideratione Divinae Providentiae Et Per
Adventuales Conciones

Sarasa, Alfonsus Antonius de

Antverpiae, 1664

Prooemivm.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13517

TRACTATUS VII.

Penè moti sunt pedes mei, pacem impiorum videns. Existimaui vt cognoscerem hoc, labor est ante me; donec intrem in Sanctuarium Dei, & intelligam in nouissimis eorum. *Psal. 72.*

Ostenditur bona & mala huius mundi, bene dari etiam malis. sic vt nec soli, & omnes mali bona habeant, aut mala; nec etiam omnes & soli boni bonis affluant, aut malis vexentur. Itaque non affligat nos fortuna aliena.

P R O O E M I V M.

Agnum sane tranauimus æquor, illudque difficillimum, maxima, inquam, quæ Diuinæ Prouidentiæ obducendæ opponi poterat nubes, deducta est, & discussa. Scelera Diuino honori adeò non officere, vt etiam illi promouendo fuerint necessaria planum fecimus. Verùm illud adhuc complanandum restat, quod non Ethnicis solummodo Philosphis, sed & Dauidi Prophetisque humanò more philosophantibus, fuit offendiculo. Vt vt sit, non impediatur scelera, permittantur sanè, cùm Dei honor, liberumque id hominis exigat arbitrium. At verò cur quæ sunt scelera, non permittuntur modò, sed & prosperantur? cur flagitiosis opes dantur, ceduntque omnia feliciter? si non omnibus, saltem cur plurimis, imò cur vlli? an hoc non est fouere scelera? Probi vero cur contempti aut depressi, cur rerum indigi, & quidem improborum maleuolentiâ? si non semper, saltem cur plerumque. Quid verò est virtuti officere, si hoc non est. Communissima hæc est

mortalium querimonia, quæque in omnium versatur ore. Cùm enim nemo se non probum æstimet, aut certè non adeò malum; rursus verò cùm nemo tam felix sit, qui sese depressum imò oppressum malis non arbitretur, nemo etiam putat iustè se non conqueri. Iis autem ut os obstruam, ostendam primò, præclarissimis sanè ductum rationibus Deum, sceleratissimos homines felicitate maximâ donasse. Deinde distributionem bonorum, aliter institui non potuisse, quàm sic; ut nec impij omnes à felici fortunâ excluderentur, nec boni omnes aduersâ premerentur: sed tam in bonos quàm in malos, bona malaque huius vitæ fors divideretur promiscuè. Hoc inde demum consecutus, ut nec alienæ felicitati inuideam, nec verò etiam infelicitate perturber.

§. I.

Quare via impiorum prosperetur, non intelligemus perfectè, nisi in nouissimis eorum. Ut modò acquirescam, sufficit scire me, Deum id sic disponere.

*Querela de
impiorum
felicitate
exponitur.*

Communissimam, maximeque inter cæcos mortales vulgatam, de Diuinâ Prouidentia conquerendi materiam aggredior. Mirantur passim homines, suis semper intenti commodis, eccur Deus hominem crearit tam indigum rerum omnium, tot fortunæ casibus expositum, tot miseris morbisque corporis subiectum, cùm facile, nulloque negotiò, aut vllò suo incommodò, potuerit hæc aliter condere & ordinare. Quòd si respondero, non sic ab initio conditum hominem; peccatum primi Parentis intercessisse, primamque ordinationem interurbasse; ac proinde miseras omnes, fructus esse pœnasque peccatis debitas; hoc inquam si reposuero, tum verò velut agmine factò, Critici illi Diuinæ Prouidentia Censores inuolabunt in me, illudque tritum roties ob os obrudent; cur si miseriæ, peccatorum pœnæ sint, scelestissimus quisque extra miseras positus, bonis abundet, dignitatibus turgat, vitamque agat prorsus feliciter? Quid quod & Prophetæ Hieremiæ sit ista querimonia? *Quare, inquit, via impiorum prosperatur?* an ut foueatur impietas? Neque hoc tantum; sed sint sanè felices, sint diuites, sint potentes: verum cur

Hic. 11.